

Hồi Thứ Năm Mười Chín

KIM LONG SỬ GIẢ

Đình Hạo lạnh lùng hỏi tiếp:

- Vậy nếu bản Nho hỏi người ai là người chỉ huy ra lệnh cho người thì sao?
- Cũng không thể phụng cáo.

Đình Hạo suy nghĩ tiếp rồi chợt phát buồn cười, đã nói là bang hội bí mật thì tất nhiên mấy chuyện như vậy họ làm sao mà lại trả lời hẳn cho được. Hắn nghĩ cần thiết phải tìm biết tung tích của Mai Ánh Tuyết trước nên trầm giọng hỏi:

- Bản Nho có một câu hỏi, mong rằng người trả lời thành thật.
- Phải biết câu hỏi trước đã chứ.
- Người phải trả lời câu hỏi này của ta.
- Các hạ thử nói xem nào.

– Có hai chủ tử cùng bản Nho có quan hệ thân thuộc, bị một trong bọn sứ giả các người theo dõi từ Nhữ Châu đến Nghi Dương, rồi ở khách điểm tại Nghi Dương thì bị sứ giả đó dụ đi mất tích, hy vọng người cho ta biết tung tích của người chủ ấy.

Dần Hiệu Sứ Giả cau mày nói:

- Người đó là nam hay nữ?

Đình Hạo biết là nếu Mai Ánh Tuyết thật sự đã bị lọt vào tay đối phương thì không thể giấu diếm nên hắn nói:

- Là một cô gái nhưng hóa trang thành thư sinh.

Dần Hiệu Sứ Giả lắc đầu nói:

- Việc này không phải do ta làm nên không thể trả lời được.

Đình Hạo nộ khí xung thiên nói:

- Người bắt buộc phải trả lời.

Dần Hiệu Sứ Giả biến sắc nói:

– Bọn ta ngoại trừ sắc phục giống nhau, còn lại thì mạnh ai nấy có nhiệm vụ riêng, bảo ta làm sao trả lời?

– Dễ thôi, chỉ cần nói ra nơi tọa lạc Tổng Đà và người chưởng Đà của người là xong ngay.

- Việc này xin thứ lỗi không thể phụng cáo.

– Bản Nho không thích nói nhiều lời.

Dần Hiệu Sứ Giả nói:

– Xin các hạ đừng bắt ép, bọn ta đã được lệnh khi hành tẩu giang hồ thì không được xảy ra xung đột với các hạ.

– Nếu việc này người không trả lời thì xung đột khó tránh khỏi xảy ra.

Dần Hiệu Sứ Giả biến sắc nói:

– Các hạ muốn sao đây?

– Bản Nho chỉ cần câu trả lời của người mà thôi.

– E rằng các hạ phải thất vọng.

– Người nghĩ thế ư?

– Bản Sứ Giả sẽ đem tình hình hồi báo với cấp trên, điều tra rõ sự tình rồi hồi báo với các hạ, như vậy có được không?

– Không được, bản Nho muốn biết tung tích của người ấy ngay bây giờ.

– Các hạ đừng làm khó dễ người ta như thế.

– Có khó dễ người khác một lần cũng chẳng sao.

Dần Hiệu Sứ Giả trầm giọng nói:

– Các hạ nên biết là bọn ta tuân lệnh không được xung đột với các hạ chứ chẳng phải là sợ ai.

– Hà hà, bản Nho thì lại chẳng ngại xung đột, bắt buộc người phải khai ra mới xong.

Dần Hiệu Sứ Giả lạnh lùng nói:

– Bản Sứ Giả chẳng sợ uy hiếp.

Đinh Hạo bữu môi nói:

– Ta nói lần cuối cùng, hãy khai ra sự thật, bằng không thì ta sẽ bắt người làm con tin, đến khi nào mọi việc sáng tỏ mới xong. Nếu người muốn cầu viện thì cứ làm ngay bây giờ, đợi đến khi bản Nho động thủ thì người chẳng còn cơ hội đâu.

– Các hạ cùng thiếu nữ đó có quan hệ thế nào?

– Người không cần phải biết làm gì.

– Bản sứ giả cũng nói lần cuối cùng, thủ lĩnh của bọn ta tôn trọng địa vị của các hạ trên giang hồ, nếu quả thật có chuyện như thế thì trong ba ngày sẽ có câu trả lời...

– Bản Nho muốn biết ngay bây giờ.

– Thế thì xin trái lệnh vậy.

– Vậy thì người đừng trách.

Dứt lời Đinh Hạo đã vung chưởng đánh tới, Dần Hiệu Sứ Giả khẽ xoay người một cái, nương theo chưởng phong thoái lui ra sau ba trượng, chẳng hề hấn gì.

Đinh Hạo cả kinh, hấn không ngờ đối phương lại có loại công phu có thể nương theo chưởng phong mà thoái lui như vậy, “Soạt” một tiếng, hấn đã rút kiếm ra.

Dần Hiệu Sứ Giả mỉm cười, khẽ vung tay một cái đã có một làn khói đen dày đặc xuất hiện, che khuất thị giác của Đinh Hạo. Đòn này quả thật ngoài sức tưởng tượng của hấn, khi hấn nhìn rõ được cảnh vật thì Dần Hiệu Sứ Giả đã không thấy tung tích đâu.

Đinh Hạo cảm phần nghiến răng kèn kẹt, đây là lần đầu tiên Hắc Nho thất bại, hấn hối hận đã quá ỷ y nên để cho đối phương chạy thoát phen này, muốn tìm gặp lại lần nữa thì chắc chắn là khó khăn vô cùng.

Đinh Hạo thở dài, đành lâm lui phi thân về trang viện, vừa đặt chân vào cửa trang thì hấn bất giác giật mình, vì toàn trang viện đèn đuốc sáng trưng, Lạc viên ngoại chắc chắn không làm chuyện gây chú ý đến như vậy.

Vào đến đại sảnh thì hấn không nhịn được phá ra cười, vì hấn thấy Thọ Dao Phong lão ca ca đang ôm bầu rượu lớn gục đầu ngủ ngáy khò khò trên bàn.

Đinh Hạo bước vào sảnh đường, nói to:

– Lão ca ca, người ngủ ngon thế?

Thọ Dao Phong ngẩng mặt lên nhìn Đinh Hạo lè nhè nói:

– Tiểu huynh đệ, là người đẩy ư? Ta đang chờ người đây.

Đinh Hạo lắc đầu nói:

– Lão ca ca, người thật là vô tư, cho dù có xảy ra bất cứ đại sự nào thì cũng có thể yên tâm ngủ ngáy khò khò được. Lão ca về đây từ lúc nào vậy?

Thọ Dao Phong ngồi thẳng người lại, cười khanh khách nói:

– Một canh giờ rồi.

– Lão ca ca có biết trang viện xảy ra biến cố gì không?

– Chính vì việc này mà ta hấp tấp chạy về đây, người xử lý rất đúng, thuyền chuyển Tổng Đà là cách tốt nhất.

– Vậy mà lão ca ca còn có thể yên tâm ngủ say ngáy khò khò được, lại còn đốt đèn sang trưng, nếu tai mất Vọng Nguyệt Bảo mà phát hiện được thì...

– Hà hà hà, tất nhiên ta phải yên tâm thì mới ngủ ngon được như vậy chứ. Lão đệ có biết không, Hắc Nho đã nhúng tay vào việc này, vì vậy mà đại sự đều yên ổn rồi.

Đình Hạo ngạc nhiên, không nghĩ là Thọ Dao Phong có thể biết mọi chuyện nhanh đến như vậy, hấn ngập ngừng hỏi:

- Sao lão ca ca biết là có Hắc Nho nhúng tay vào?
- Chính mắt ta trông thấy mà.
- Vậy sao?

– Lúc ta về trang thì vừa kịp xem tuồng hát Hắc Nho đối phó Ngũ Phương Thần. Ta vốn muốn xem cho hết tuồng hát, nhưng lo trang viện xảy ra chuyện nên vội vàng chạy về đây ngay. Xem huynh đệ không có vẻ gì là ngạc nhiên, huynh đệ cũng biết chuyện này ư? Kết quả tuồng hát ra sao?

Đình Hạo cười nói:

- Bọn Ngũ Phương Thần thua trận quay về, Hắc Nho xong việc cũng bỏ đi.

Thọ Dao Phong trầm ngâm nói:

– Tiểu huynh đệ, tại sao Hắc Nho lại tham gia vào chuyện này, là ngẫu nhiên trùng hợp hay là do người giục dây.

- Do đệ giục dây?
- Đúng vậy, chẳng phải trước kia người có quen biết với Hắc Nho sao?

Đình Hạo thật sự không biết là lão ca ca của mình thật sự không biết sự thật hay là giả mù sa mưa mà hỏi thế, hấn đành giả khùng cho trót, cười nhạt nói:

– Tiểu đệ đúng là vô tình gặp được Hắc Nho trong thành, lại trùng hợp y cũng đang định tìm bọn Vọng Nguyệt Bảo tính sổ nên mới nhờ y giúp đỡ chuyện này.

Thọ Dao Phong khoái chí cười sang sảng nói:

- Té ra là có tiểu huynh đệ bên trong sắp đặt.

Đình Hạo nói:

– Lão ca ca, sao Vọng Nguyệt Bảo lại biết nơi đây chính là Tổng Đà Không Môn?

– Hôm trước một quân sự chấp pháp có xử quyết một tên phản đồ của Không Môn nên đã mở một cuộc họp bí mật, còn phái người về Lạc Ninh trình báo. Không ngờ lại bị mật thám đối phương nghe lén được nên mới bị lộ, cũng may là thân phận của ta chưa bại lộ.

- Té ra là vậy.
- Những ngày nay huynh đệ đi đâu mà liên hệ chẳng được.
- Tiểu đệ ẩn cư nơi Ly Trần Đảo khổ luyện một loại võ công, mất gần một trăm ngày mới xong.
- Ồ, thế thì võ công của huynh đệ lại tiến thêm được một bậc, xin chúc mừng

huynh đệ.

Đinh Hạo động tâm nói:

- Lão ca ca, người có biết phó Tổng Quản của Vọng Nguyệt Bảo không?
- Có nghe nói đến nhân vật này.
- Hồi tối vừa rồi hấn cũng có mặt và đi chung với Ngũ Phương Thần...
- Ta đứng rất xa nên không nhìn rõ.
- Lão ca ca có biết người đó là ai không?
- Chưa gặp mặt bao giờ, nghe nói đó là đệ tử của Ngũ Phương Thần, tên là Văn Hữu Tâm gì gì đó...
- Hà hà hà, lão ca ca thử bỏ hết nét trên đầu của ba chữ đó thử xem.

Thọ Dao Phong ngẩn người ra suy nghĩ một hồi rồi bỗng giật bắn người lên, nói:

- Người nói đó là... là...
- Hấn chính là Nhược Ngu bỏ đi bấy lâu nay đó.

Thọ Dao Phong run bần bật, nói không ra lời, Đinh Hạo từ từ thuật lại toàn bộ diễn biến ở bờ hồ Ly Trần Đảo cho lão nghe. Hai khóm mắt của Thọ Dao Phong chảy ra đôi dòng lệ, thật không ngờ một con người đùa giỡn nhìn đời chẳng ra gì lại là người giàu tình cảm và dễ xúc động nhất, Đinh Hạo nhìn mà cảm động khôn tả.

Thọ Dao Phong cảm xúc một hồi rồi bỗng vỗ bàn cái “rầm”, nói to:

- Tiểu súc sinh làm khổ vợ chồng ta quá mức, nếu mà gặp mặt thì ta sẽ bỏ vào đầu nó.

Đinh Hạo cười ha hả nói:

- Lão ca ca không sợ bị lão tẩu tẩu bỏ vào đầu sao?

Thọ Dao Phong ngẩn người, đưa bầu rượu lên miệng toan uống, nhưng chẳng còn giọt nào. Lão bất giác tức giận ném mạnh bầu rượu xuống đất, nghe “keng” một cái, thì ra nó đúc bằng sắt.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

- Lão ca ca, người đổi cái bầu rượu sắt lúc nào vậy?
- Cái cũ đã không còn sử dụng được. Ta thấy Thuần Dương lão nhi trong Am Lữ Tổ tại Trần Châu có đeo cái bầu rượu giống y chang của ta nên mới cùng y đánh đổi, vì vậy mới chịu nổi cái ném mạnh như thế.

Đinh Hạo không nhịn được cười khanh khách, thật không ngờ lão ăn trộm quả nhiên to gan, đùa giỡn cả với tượng thần Lữ Thuần Dương, hấn nói:

– Lão ca ca, nếu tượng thần mà biết nói chuyện thì chắc là không đồng ý đánh đổi với lão ca ca đâu.

– Thì ta biết tượng thần không thể nói chuyện nên mới đánh đổi chứ.

Đinh Hạo mỉm cười nói:

– Lão tẩu tẩu đang ở đâu?

– Ai biết lão khát bà đó đi đâu mà hỏi.

– À đúng rồi, lão ca ca hành tẩu giang hồ có gặp qua những thiếu nữ áo vàng có hành tung thần bí không?

Thọ Dao Phong nghiêm sắc mặt nói:

– Người nói Kim Long Sứ Giả phải không?

– Đúng vậy.

– Thôi đừng nhắc lại nữa, chúng làm ta suýt nữa đã mất mặt đấy.

– Sao vậy?

– Ta vì tò mò muốn thám thính lai lịch của chúng nên mới định theo dõi, ai ngờ không theo dõi được mà còn bị theo dõi lại. Lão ca ca của người tự phụ thân pháp vô địch vậy mà suýt tý nữa đã chịu mất mặt với bọn chúng, ta phải dung hết sức mới thoát được đấy.

– Trên giang hồ có bang phái nào mới nổi không?

– Không nghe nói gì hết.

– Lão ca ca có đoán được lai lịch của bọn chúng không?

– Chịu không nghĩ ra.

– Còn về lộ số võ công thì sao?

– Cái đó ta càng mù tịt hơn nữa, người hỏi bọn chúng làm gì thế?

– Lão ca ca có nhớ thiếu nữ áo trắng đã gửi cái túi da cho đệ không?

– Tất nhiên là nhớ, có chuyện gì ư?

– Có lẽ y đã lọt vào tay bọn Kim Long Sứ Giả rồi.

– Tại sao lại là có lẽ?

– Y bị đối phương theo dõi từ Nhữ Châu đến Nghi Dương, cuối cùng bị dụ đuổi theo đối phương mà mất tích từ đó.

– Coi bộ đối phương có dự tính trước.

– Có lẽ vậy.

Thọ Dao Phong cau mày nói:

– Bọn sứ giả toàn là thiếu nữ trẻ măng mơn mơn, theo thường tình mà luận thì nếu kẻ cầm đầu không phải là một người nữ thì chắc chắn là một nhân vật hết sức tà môn.

– Tiểu đệ cũng nghĩ vậy, nhưng đối phương dám công khai đối nghịch với Bắc Bảo thì thực lực chắc chắn phải rất hùng hậu, và có ý đồ không nhỏ, nếu không họ chẳng dám làm vậy đâu.

– Thiên hạ không bao giờ có chuyện gì mà vĩnh viễn bí mật cả, chỉ cần chúng công khai hành động trên giang hồ thì sớm muộn gì cũng bị bại lộ thôi.

– Đành là vậy, nhưng trước mắt phải lo cứu người trước đã.

Thọ Dao Phong vuốt râu cười nói:

– Lão ca ca rất thông cảm tâm trạng của đệ, cô bé đó quả thật rất đáng để cho đệ quan tâm tới. Ta sẽ ra lệnh cho đệ tử cố gắng truy lùng tung tích sào huyệt cũng như thăm dò lộ số võ công của chúng. Còn về phần tiểu huynh đệ thì dựa vào võ công của mình mà ráng bắt lấy một tên sứ giả, sự tình có thể sang tỏ đó.

– Đành phải vậy thôi.

Thọ Dao Phong bỗng thở dài nói:

– Quả là họa vô đơn chí, có một việc quan trọng cần phải nói lại cho người hay, tên biết nhiều ấy chưa đến được Tề Vân Trang thì trên đường Nam tiến đã mất tích.

Đình Hạo cả kinh, vội nói:

– Toàn Tri Tử lão ca ca đã mất tích ư? Có phải là do Kim Long Sứ Giả gây ra không?

– Điều đó khó nói lắm, kể cả lão coi bói Bán Bán Tẩu ở Nhạ Dương Lầu cũng mất tích cùng một lượt.

Tâm tư của Đình Hạo tức thì rối ren khôn tả, đây có lẽ là một âm mưu to lớn vô cùng. Tất cả những người có quan hệ với hắn đều xảy ra đại biến, hình như không phải là trùng hợp ngẫu nhiên.

Thọ Dao Phong thấy Đình Hạo như vậy thì nói:

– Tiểu huynh đệ chờ nhứt chí, sáng mai ta sẽ khởi hành Nam tiến để điều tra, còn người thì ở lại khu vực lân cận này tìm cách bắt sống một tên Kim Long Sứ Giả, thăm dò cho ra lai lịch của chúng. Xét tình hình thì tổ chức này nếu không phải là có thù với Vọng Nguyệt Bảo thì cũng có ý đồ thôn tính võ lâm đây.

– Tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Bỗng “Bịch” một tiếng, có một vật gì to nặng rớt xuống sân trang viện.

Thọ Dao Phong và Đình Hạo cùng giật mình, vội chạy ra ngoài xem xét. Hai

người thấy dưới mái hiên nhà phía Tây có một người nằm đó, bất tỉnh nhân sự. Đinh Hạo bước lại gần nhìn thì bỗng kinh hoàng thét lên:

– Kha Nhất Nghiêu lão ca ca!

Thọ Dao Phong biến sắc, vội chạy đến bắt mạch rồi nói:

– Thương thế rất nặng, chấn động cả tâm mạch, chẳng biết là ai đã hạ độc thủ như vậy, đỡ lão vào trong phòng nằm nghỉ trước cái đã.

Đinh Hạo bồng Kha Nhất Nghiêu đặt vào giường trong phòng rồi lo lắng nói:

– Lão ca ca, có còn cứu được không?

Sắc mặt của Thọ Dao Phong trầm lặng, lão thò tay thăm dò thật kỹ các kinh mạch rồi thở dài nói:

– Chắc không thể sống được nữa rồi.

Đinh Hạo rùng mình, run run nói:

– Không thể cứu nữa ư?

Thọ Dao Phong lắc đầu, cởi áo ngoài của Kha Nhất Nghiêu ra để xem xét ngoại thương.

Bỗng Đinh Hạo thét lên một tiếng, gương mặt xanh mét, toàn thân run lẩy bẩy không ngừng, ánh mắt phát ra những tia sáng kinh dị.

Thọ Dao Phong trông thấy vậy thì rất ngạc nhiên, vội nói:

– Tiểu huynh đệ, có chuyện gì thế?

Đinh Hạo chỉ tay vào ngực Kha Nhất Nghiêu, nghiến răng kèn kẹt nói:

– Hắn... hắn chính là một trong số những hung thủ đã giết gia phụ và tàn phá gia trang của tiểu đệ.

o O o